

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 2. Quid hic statis tota die otiosi. Nihil est magis nostrum quam
tempus: Et nihil est minùs nostrum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

FERIA SECUNDA.
DE OTIOSIS OPERARIIS.

Quid hic statis tota die otiosi? Ite & vos in vineam meam.
Matth. 20.

De hac parabola fusè in 2. parte, Dominica septuagesimæ. Quò etiam referri potest quæ hic duplex uno brevi complexu proponitur

VERITAS PRACTICA.

Nihil est magis nostrum quam tempus,
Et nihil est minùs nostrum.

I. PUNCTUM.

DE PRIMA VERITATIS PARTE.

RATIO primæ partis hæc est, quod nihil sit magis nostrum quam quod profusus pendet à nobis nullo prohibente; quid clarius?

Sed nihil est quod magis à nobis pendeat nullo prohibente quam tempus, si velimus eo rectè uti. Nam quidquid cogamur facere, possumus illud semper cum Dei Gratia dirigere in rectum finem, sive ut placeamus Deo, sive ut dissolvendis peccatis satisfaciamus, sive ut cumulandis æternis laboremus bonis. Unde Sapientis: *Non impediaris orare semper, & ne virearis usque ad mortem justificari, quoniam merces Dei manet in æternum.* Id est, hoc tibi planè liberum est semper orare, saltem mente, saltem intentione dirigendo tuum opus in bonum finem: sic enim ex quocunque opere tibi thesauros gratiarum & æternæ futuræ gloriæ colliges, nec veteri debes, ne aut deficiat labori merces, ne aut mercedi labor supersit, nam laboratur æternitati. O ponderosum nomen; O quam *1. Cor. 4.* rectè Apostolus, *æternum gloria pondus ait, quod operatur in nobis quicquid occurrat laborandum.* Hoc est enim quod labori nostro dare debet pondus ne sit inanis & vacuus.

**

II. PUNCTUM.

DE SECUNDA PARTE VERITATIS.

Nihil minus nostrum quam tempus.

DUPLEX esse posset sensus; Primus, nihil minus nostrum facimus quam tempus, cum illud malè colloceamus. Secundus de quo nunc præfertim, nihil est minus nostrum quam tempus, id est: nihil est quod minus nobis vindicemus tamquam nostrum & tanquam nobis proprium, si nos à Deo separemus.

Ratio est valde consideranda, quia nihil est minus nostrum quam vita nostra, quæ tota est Dei ut Creatoris, ut Finis, ut summi Boni; quæ tota est Christi ut Redemptoris, ut Domini, ut Glorificatoris, & sexcentis aliis ex titulis. *Non estis vestri: empti enim estis pretio magno. Et qui vivunt jam non sibi vivunt.* Hæc effusè tractata sunt in facto die Parasceves. *1. Cor. 6. 2. Cor. 5.*

Sed qua ratione vita nostra, nostræ non est, eadem profusus tempus nostrum, non est nostrum. Nam tempus & vita sic sibi mutuo correspondent, quantum præcipue spectat ad humanos nostros actus, ut neque aliter concipi possint nos aliquem vitæ humanæ actum posse producere, nisi unâ concipiatur nos tempus aliquod in eo collocare: neque intelligi possit nos tempus in re quapiam ponere quin simul intelligatur nos humanæ nostræ vitæ motum & actum aliquem edidisse. Nemo enim vivit nisi in tempore, & nullum est nostrum tempus nisi quo vivimus. *Sic omnia tempus habent, & suis substantiis transeunt universa sub cælo.* Unde illud planè concludi necesse est, ut si tibi non licet partem aliquam vitæ tuæ Christo subtrahere, neque etiam tibi licet ullam ei temporis *Eccles. 3.* negare

negare partem, nam pars illa temporis quam negares, pars esset vitæ tuæ. Quidquid enim in illa parte temporis ageres, viveres scilicet: & quod tum viveres, nonne tam verè Christo subtraheres, quam tempus ipsum, quo vivere & agere dicereris? Possesne actu vitæ expresso velle Domino vivere, & non velle ei respirare? Non posses quia hoc esset vivere & non vivere, seu velle & nolle, cum vivere & respirare sint unum & idem. Sic omnino quantum ad rem nostram, licet tempus non sit tam intrinsecum humanæ nostræ vitæ quam ipsa respiratio, sic tamen illi est connexum & colligatum, ut quo actu vita ponitur, ponatur tempus: & qua parte tempus collocetur, collocetur & vita.

Job. 7.

Ventus est vita mea, dicebat Job & præclare, hoc utrumque respiciens. Nam vita ventus est. Id est respiratio, & vita ventus est, id est, citissimum tempus.

III. PUNCTUM.

DE UTRAQUE CONJUNCTIM
VERITATE.

UTRUMQUE simul igitur non modo verum est, quod nihil magis est, nihil minus est nostrum quam tempus: Sed utrumque sic simul conjunctum non parùm est efficax ad usuram temporis utilius deinceps collocandam. Cum enim tuum sit tempus, & cum sit ita tuum, ut ne quidem exigua te nolentem possit præterire

particula, quia omnem planè possis complere in omne opus bonum, quid est quod illud nolis? Nos oportet operari opera ejus qui misit nos, donec dies est: venit nox quando nemo potest operari.

Cum verò non sit ita tuum tempus ut tibi partem aliquam alio quàm velit Deus liceat detorquere, auderesne quod non licet? Auderesne non tua rapere? Auderesne te à Deo subtrahere? Te tibi vindicare? *Adesse festinant tempora*, Id est, sese quodammodo ingerunt & offerunt, quibus bene de Deo merearis: tu verò tempus nondum adesse aut abesse causaberis? *Iustum & impium judicabit Deus, & tempus omnis rei tunc erit*. Observanda certè verba, quasi diceret Sapiens, tunc velis nolis apparebit in judicio, nullam prorsus fuisse partem temporis, in qua non aliquid operæ pretium potuisses ponere: licet modo dissimules, ita tamè revera est, neque enim tunc erit verum in judicio, quam quia modo est: & quia modo ita est, sic erit etiam in judicio, ut quantum modo bene vel malè tempus impenderis, tibi rependatur. *Non est dicere, quid est hoc aut quid est istud? Omnia enim in tempore suo quarantur*, Id est, neque rem ullam, neque tempus ullum putes esse inutile, nulla res enim est, neque pars ulla temporis de qua non sit futura quaestio, quem in usum tibi eam usurparis.

Tempus beneplaciti Dei: Donec tempus iudicii tui veniat, da mihi hoc tui beneplaciti tempus sic adimplere, ut tempus iudicii tui, sit mihi velut hoc tempus beneplaciti tui.

HVIC AFFINIS VERITATI, HÆC
ALIA POSSET ADDI.

Nihil est nobis tempore vilius, quo tamen nihil est pretiosius.

RATIO primæ partis est, quia nihil est nobis eo vilius quod crebrius & libentius projicimus. Sed nihil est, aut certè vix est aliquid, quod crebrius & frequentius projiciamus quàm tempus, terendo illud otiosis colloquiis.

Ergo nihil est nobis tempore vilius, quo tamen nihil est pretiosius.

Ratio hujus postremæ partis est, quia nihil est eo pretiosius cujus parte exigua thesaurus ingens, quale est cœlum cœlestisque Beatitudo,

potest emi. Sed tale est tempus, seu etiam pars quantumvis exigua temporis. Cœli pretium est nobis propositum. Ergo nihil est tempore pretiosius. *Fili conserva tempus, & devota à malo*. *Tantum enim gloriam omni hora negligimus, ait sanctus Bonaventura, quanta bona interiri facere possemus si otiosè eam transigimus. Quæ omnia fusius pertractata sunt in 2. parte, Dominica 3. post Pascha.*

FERIA